

ročník 2015

SENICE NA HANÉ

FARNÍ LIST

ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI

měsíc květen

sv. Josef

Milí farníci,

měsíc květen je zasvěcen Panně Marii. K Matce Boží máme úctu, protože ona nám dala Spasitele, zprostředkovala nám spásu. Proto ji vzýváme ve svých modlitbách, prosíme o přimluvu u Božího trůnu. Ale také bychom se měli snažit podobat se jí.

Jeden kněz jel rychlým japonským vlakem a modlil se po cestě breviář. Při jednom prudkém pohybu vlaku mu z knihy vypadl obrázek Panny Marie a spadl na podlahu.

Malý chlapec, který seděl naproti misionáři, se sehnul a obrázek mu podal. Byl zvědavý jako všechny děti, a tak si ho napřed prohlédl.

„Kdo je ta krásná pani?“ zeptal se misionáře.

„To je ... moje matka,“ odpověděl kněz po krátkém zaváhání.

Chlapec se podíval na něj a ještě jednou na obrázek.

„Moc se jí nepodobáš,“ řekl.

Kněz se usmál: „Vidíš, a přece se celý život snažím, abych jí byl aspoň trochu podobný.“

Doufám, že i my se snažíme být jí podobní. Ona byla ženou modlitby. Musela mít v duši ticho, aby mohla zaslechnout Boží poselství skrze anděla. A vždy chtěla to, co chtěl Pán Bůh. Dokázala poznat Boží vůli přijmout a podřídit se jí. V tom spočívá její velikost a krása. Přeji všem, aby se nám dařilo stále víc se jí podobat.

P. Martin

Hledáme osobnost farnosti

Šestnáct let už patří do našeho společenství. Je to skaut, ministrant a také student, který se rád zapojuje do života farnosti. Nosí jméno jednoho ze dvou bratrů ze Soluně a doma má jednu sestru. Dovolte mi, abych Vám představila Metoděje Koupila ml.

Mohl bys nám něco o sobě prozradit?

Jak už se píše, je mi 16 let a od šesti třídy studuji na gymnáziu v Litovli. Jmenuji se Metoděj a můžu se pochlubit, že jsem už pátý v rodě Koupilů.

Chtěla bych se tě zeptat, jak dlouho už jsi skautem?

Pokud si to pamatuji dobře, tak jsem skautem šestým rokem. Každý čtvrtek se scházíme na družinové schůzce, kde se pomodlíme, něco si řekneme o přírodě a zahrajeme si nějakou hru. Jezdíme na tábory a pořádáme víkendové akce.

Jsi ve třídě jediný, který chodí do kostela, nebo máš ve třídě ještě nějakého věřícího spolužáka? Není to těžké? Neposmívají se ti ve škole?

Ve třídě jsme čtyři, kteří chodíme do kostela. Naši spolužáci to o nás vědí a

respektují to. My se za to nestydíme a naopak si občas povídáme o tom, co se v kostele nebo ve farnosti děje. Zároveň taky opravujeme výklady našich učitelů, když občas řeknou něco, co není úplně pravda. Například když se náš učitel dějepisu snažil přesvědčit o tom, že Ježíš zpopularizoval křesťanství.

Máš v plánu přijmout svátost biřmování?

Určitě časem ano, ale letos ještě ne.

Byl jsi už někdy na setkání mládeže?

Na setkání jsem ještě nebyl, ale všechno je jednou poprvé

Ministruješ už 10let, byla doba, kdy se ti nechtělo?

Byla doba, kdy se mi moc nechtělo, tak mě máma přemlouvala ... Ale teď už ministruji rád.

A nebyl by tam pro nás nějaký vtipný postřeh nebo zážitek?

Já si myslím, že je z čeho vybírat, ale kdo dává během mše pozor, tak mu nic z toho neunikne. Já osobně si pamatuji, že jsem jednou pomáhal s úklidem po

mši a spadly mi konvičky na zem a jedna se rozbila.

Co se chystáš podniknout o prázdninách?

Chystám se na dva tábory a pak uvidíme, na čem se s kamarády domluvíme.

Jaké máš ještě koníčky a co rád děláš?

Když mi počasí přeje, tak jezdím do školy na kole. Jinak dvakrát do týdne jezdím do Olomouce na horolezeckou stěnu. Věnuji se i hasičům a stal jsem vedoucím skautských schůzek a pomáhám s přípravou tábora a dalších akcí.

Přejeme ti pěkné prázdniny a žádné nesnáze v tvém osobním životě.

Vendula Koupilová

Řeholníci v naší zemi

Setkáváme se s nimi velmi často, ale přesto jsou pro nás obyčejné smrtelníky zahaleni možná rouškou tajemství či jakéhosi zvláštního nepochopení, kdy si říkáme, jak se někdo mohl dobrovolně zasvětit Bohu? Vzdát se jistého druhu svobody a nalézt tak něco mnohem víc, co dává životu nový směr a co lze asi jen prožít, nikoliv popsat (pro mě, jako pro matku a manželku, je to opravdu nepředstavitelné).

Tyto i spousta dalších obdobných otázek mě napadá, když potkám třeba v Olomouci nějakou řádovou sestru či mnicha v jejich typickém oděvu. Rok 2015 je rokem zasvěceného života, a je

tedy záhodno věnovat se tomuto tématu více a třeba se i dozvědět spoustu nových zajímavých věcí. Tak to vezme postupně.

Řeholník, také řeholní bratr, je v katolické církvi osoba, která se zavázala k doživotní službě Bohu a lidem a žije ve společenství osob, jež se řídí stejným pravidlem čili řeholím (z lat. regula = pravidlo). Řeholníci většiny řádů mohou být jak kněží, tak také laičtí bratři. Nosí zvláštní společný oděv čili hábit a žijí většinou v kláštorech nebo řeholních domech, často pro veřejnost uzavřených (klausura). Některé starší řehole vyžadují, aby jejich členové zůstávali v

tomtéž společenství a nepřemísťovali se (stabilitas loci). Těm se pak říká také mniši. Naproti tomu novější kongregace nevyžadují, aby klášter byl pro veřejnost uzavřen, a řeholníci svoji službu vykonávají často mimo své domy ve školách, nemocnicích atd.

Řeholníkem se může stát každý katolický křesťan, který se nejdříve stane na určitý čas postulatem (žadatelem), nejméně na rok novicem (nováčkem) a pokud usoudí, že se skutečně chce stát řeholníkem, složí časné sliby na dobu určitou, po jejichž uplynutí je buď obnovuje (celková doba časných slibů

nesmí přesáhnout devět let), nebo skládá věčné sliby.

Poněkud odlišné postavení mají řeholní kanovníci, což jsou vesměs kněží, kteří se řídí řeholí sv. Augustina (augustiniani, premonstráti, křižovníci) a kladou hlavní důraz na studium, modlitbu a výchovu.

Nejčastější pojmy ve spojení se zasvěceným životem:

Farář - je statutárním orgánem farnosti. Na rozdíl od administrátora farnosti smí být biskupem odvolán pouze z důvodů vymezených církevním právem. Je chápán jako stabilní a řádný správce farnosti a má povinnost v ní sídlit. Zodpovědný je jak za samotnou duchovní správu (in spiritualibus), tak za ekonomickou správu (in materialibus) farnosti.

Farní vikář - pokud je to potřebné pro náležité plnění pastorační péče o farnost, může být faráři ustanoven farní vikář. Je farářovým spolupracovníkem a pod jeho vedením pracuje

v pastorační službě. Farním vikářem může být pouze kněz a do funkce je jmenován diecézním biskupem. Je povinen sídlit ve farnosti a zastupuje v době nepřítomnosti faráře.

Kaplan - kněz, kterému je svěřena pastorační péče o některé společenství nebo zvláštní skupinu křesťanů. Kaplan má oprávnění udílet svátost smíření, hlásat Boží slovo, udílet pomazání nemocných, konat bohoslužby atd. Svě úkoly koná kaplan společně s farářem.

Jáhén - člověk, který přijal jáhenské svěcení nebo je to funkce, kterou vykonává ve farnosti. Rozlišujeme tzv.: trvalé jáhny - ženatí muži, určitého stupně vzdělání, a nebo také jáhenství jako předstupeň kněžského svěcení - povinnost celibátu, studium v semináři. Jáhen může být biskupem ustanoven při nedostatku kněží pro potřebu správy farnosti. Jáhen může sloužit bohoslužbu slova s kázáním a podáváním

Eucharistie, může křtít, asistovat při sňatku, vyučovat, pohřbívat.

Řeholnice (z latinského regula - pravidlo) je členka ženského církevního řádu - řehole. Významově podobné slovo jeptiška (ze středolatinšského abbatisa, abatyše) označovalo původně úžeji členku řádu žijícího v klášterní klauzuře, což vyžadovalo takzvané věčné sliby. Šlo tedy o ženský protějšek mnicha.

Mnich - v křesťanském světě to dnes obvykle znamená, že je členem mnišského řeholního řádu a žije v klášteře. Dříve tak však byli označováni i poustevníci a po faktické stránce je toto označení přesné i dnes. Nesprávné je zaměňovat slovo mnich za slovo řeholník (člen řeholního řádu), neboť ne každý mnich je řeholník a ne každý řeholník je mnich (podrobněji viz: řád). V Česku je možno se běžně setkat s řadou křesťanských mnichů: benediktinů, cisterciáků.

Anna Jahodová

Poznáváme svaté v našem kostele

Svatý Josef se narodil v Betlémě. Pocházel z královského rodu Davidova jako jeho potomek. Byl dřevozpracujícím dělníkem - hebrejsky CHAROŠ (tvořící se dřevem).

Byl zasnouben s dívkou Marií. Jejich zasnoubení, podle židovského práva, představovalo již pevnou vazbu. Když bylo Marii sděleno velké tajemství, že počne z Ducha Svatého a porodí syna, který vysvobodí lid z jeho hříchů, odešla Marie ke své tetě Alžbětě na nějaký čas. Když se vrátila, Josef u ní viděl znaky mateřství a byl velmi zklamán. K celé situaci se postavil jako spravedlivý muž, který chtěl i nadále pro Marii největší dobro, a proto se rozhodl od ní tajně odejít. Ale ve snu se mu zjevil anděl Páně a řekl: Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii za svou manželku, neboť dítě, které nosí v lůně, bylo

počato z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš. Ale i to, co slyšel, by nemohlo člověka nechat klidným, kdyby nebyl dokonale odevzdán do Boží vůle.

Josefovi se dostalo velké cti, důležitosti, zodpovědnosti a důvěry, neboť se stal pěstounem Syna Božího a zároveň snoubencem Panny Marie. Josef zůstal s Marií a tím před zákonem uznal její dítě za své i s přijetím otcovské odpovědnosti. Josef vynikal vlastnostmi jako je spravedlnost, poslušnost a ochota ke službě.

Z evangelia vyplývá, že se Ježíš vyučil v Josefově řemesle. Pravděpodobně za Ježíšova veřejného života už Josef nežil, umíral v jeho blízkosti.

Jeho úloha byla výjimečná, a proto má v církvi úctu a významné místo. V

březnu slavíme svátek sv. Josefa jako pěstouna Páně a 1.května jako Josefa dělníka.

Je patronem Čech od r. 1654, i jiných zemí, posléze celé církve, manželů, křesťanských rodin, dětí, sirotků, řemeslníků, truhlářů, hrobníků, umírajících a je také patronem dobré smrti. Ale nejvíc je asi známý jako patron všech dělníků.

Jeho menší soška je v našem kostele na bočním oltáři na levé straně. Obraz umírajícího Josefa zdobí boční oltář Andělů strážných.

Božena Vychodilová

Zasvěcené svátky

O nedělích a zasvěcených svátcích máme povinnost účastnit se mše svaté a zachovat pracovní klid. Je to jedno z pěti církevních přikázání, které římskokatolická církev ukládá svým věřícím nad rámec desatera Božích přikázání. Mezi další církevní přikázání patří: vyzpovídat se ze svých hříchů alespoň jednou za rok, přijmout Svátost oltářní alespoň v době velikonoční, zdržovat se požívání masa a zachovávat půst újmy ve stanovené dny, přispívat církvi na její hmotné potřeby.

Zasvěcené svátky v univerzální církvi jsou tyto: Narození Páně (25. 12.), Zjevení Páně (6. 1.), Nanebevstoupení Páně, Těla a Krve Páně, Panny Marie, Matky Boží (1. 1.), Neposkvrněného početí Panny Marie (8. 12.), Nanebevzetí Panny Marie (15. 8.), svatého Josefa (19. 3.), svatých apoštolů Petra a Pavla (29. 6.) a Všech svatých (1. 11.).

Česká biskupská konference, která má pravomoc počet zasvěcených svátků

upravit podle místních podmínek, redukovala počet zasvěcených svátků na dva: Narození Ježíše Krista (25. 12.) a Slavnost Panny Marie, Matky Boží (1. 1.). Neúčastníme-li se tyto dny (a všechny neděle roku) na mši svaté a nezachováme pracovní klid, dopouštíme se hříchu. Ostatní významné svátky je slavení doporučeno, ale v ČR není závazné pod hříchem. K tomuto mezinárodně platnému seznamu zasvěcených svátků přidává Česká biskupská konference i doporučení stejně slavit slavnosti našich národních světců: sv. Cyrila a Metoděje (5.7.) a sv. Václava (28.9.). Velmi se také doporučuje účast na bohoslužbě na Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílou sobotu v předvečer (vigilii) Zmrtvýchvstání Páně a na Popeleční středu.

Neděli jako den Páně jsme povinni světit podle 3. božího přikázání: „Pomni, abys den sváteční světil“. Ve Starém zákoně byla svátečním dnem sobota (sabbat = odpočinek). V Novém zákoně je to neděle, protože v neděli vstal Pán

Ježíš z mrtvých a v neděli seslal Ducha svatého. Neděli slavili jako den Páně již apoštolové. Abychom dodrželi 3. boží přikázání, musíme být přítomni na mši svaté o nedělích a zasvěcených svátcích, pokud nám v tom nebrání vážná příčina (např. nemoc). Tato přítomnost by měla být fyzická a nepřetržitá – tedy od začátku až do konce. Kdo svévolně zamešká značnou část mše svaté, těžce hřeší. Při mši svaté ale nestačí pouze fyzická přítomnost, je třeba i přítomnost duchovní. Měli bychom mít úmysl při mši svaté Boha ctít, klanět se mu a věnovat pozornost všemu, co se koná na oltáři zejména při hlavních částech mše svaté. Chovat se uctivě a svým chováním nijak nerušit.

Nynější nejbližší doporučený svátek je čtvrtek 4. června, a to slavnost Těla a Krve Páně. Další červnový doporučený svátek je slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla, o kterém se zmíníme v příštím vydání farního listu.

Petra Obšelová

Setkání pastoračních a ekonomických rad v Jesenci

Ve středu 15. dubna jsme se v Jesenci zúčastnili společného setkání pastoračních a ekonomických rad farností Konického děkanátu s otcem arcibiskupem Janem Graubnerem. Poslední podobné setkání se uskutečnilo přesně před 10 lety. Tehdy jsme společně s otcem Jiřím Ševčíkem představovali život naší farnosti. Do Jesence se nás letos vydalo deset, pod vedením našeho otce Martina. Otec arcibiskup si pro nás připravil několik důležitých výzev i směřovaných přímo do našich farností. Dlouhodobým problémem každé farnosti, děkanátu a tím i celé arcidiecéze, je nepříznivý demografický vývoj společnosti zapříčiněný stárnutím obyvatelstva. Dalším velkým a alarmujícím problémem našich farností je malým zájmem mladých lidí. Tento nezáměr pramení především z našich rodin a z nedostatku dobrého příkladu rodičů.

Pokud děti nevidí u rodičů aktivní přístup k živé víře, k církvi a ke své farnosti, pak je pro mladého člověka velmi obtížné chápat, proč zrovna on by měl do kostela chodit a navíc, proč by měl být ve farnosti aktivní. I v naší arcidiecézi je mnoho farností takřka „mrtvých“. Na mši svaté se sejde jen několik babiček, na kterých leží celá starost o kostel, o faru a mnohdy i o pana faráře. A to je zapotřebí změnit. Ale jak? Jedině tím, že si nebudeme říkat: proč bych měl něco dělat zrovna já? Ať to udělá někdo jiný! Já to neumím! Já nemám čas! Mě se to přece netýká!

Myslím si, že není zapotřebí dívat se nikam jinam. Podívejme se do naší farnosti. I u nás se pomyslné nůžky mezi mladými a staršími farníky stále více rozevírají. Bez našich babiček by to v našem kostele vůbec nešlo, bez jejich

pomoci, starostlivosti, ale především bez jejich modliteb. Ale můžeme Bohu děkovat za to, že naše farnost zatím má děti a mladou i střední generaci. Těm všem na našem kostele a celé farnosti záleží. Pojdme si společně shrnout, jakou nabídku různých společenství a možností v naší farnosti máme: společenství Živého růžence, mladých rodin, ministrantů, scholy a sboru. Dělíme se v naší farnosti o úklid kostela a fary. Ale když budeme k sobě upřímní, tvoří naše živé farní společenství jen několik rodin, ve kterých jsou aktivní prarodiče, rodiče i děti. A přesně tak to má být. A právě vám všem, kterým není lhostejný život naší farnosti a především její budoucnost, chci poděkovat.

Dominika Doláková, členka ekonomické rady farnosti

Skautský výlet Modrá a Velehrad

Během státního svátku 8.května podnikli skauti ze Seničky jednodenní oddílovou výpravu na Velehrad. Brzo ráno jsme se všichni potkali na nádraží v Senici v počtu, který zaskočil trošku i nás vedoucí. Jelo celkem šestnáct dětí, takže o zábavu bylo postaráno. Na nádraží nastal problém při nakupování jízdenek, proběhla totiž malá změna, o které nikdo z nás nevěděl. Ale výlet jsme si tím nenechali zkazit.

Vlakem jsme jeli přes 100 km, než jsme vystoupili na nádraží ve Starém Městě u Uherského Hradiště. Dále jsme pokračovali po turistické trase, která navazuje na novější křížovou cestu vedoucí až na Velehrad. Cesta byla dlouhá necelých 6 km, přičemž jsme měli krásný výhled na okolí.

Nejdříve jsme došli do vesničky jménem Modrá, kde jsme navštívili Archeoskanzen, připomínající jak se žilo v dobách Cyrila a Metoděje. Velkým překvapením pro nás bylo, že se

zde natáčel seriál České televize. Všude po skanzenu pobíhali kohouti, slepice, kozy a v jednom příbytku pro zvířata spala tři prasata. Nakonec nejvíc všechny zaujalo bludiště před skanzemem.

Po prohlídce jsme se přesunuli k rybníku a naobědvali se. Po obědě jsme zjistili, že nám přišel dopis od tajemného CR, který se stal mořeplavcem a další informace se o něm dozvíme až později. Pak následovala hra na jednom z rybníků. Děti se rozdělily do dvojic a každá dvojice dostala kus polystyrénu, tvrdý papír a pár špejlí, ze kterých si měly udělat vor. Každý si sebou měl vzít svíci a dvacet pět metrů nějakého provázku, který se použil na vedení lodi. Cílem hry bylo přepravit hořící svíci na druhý břeh pomocí namotávání provázku. Trošku nás zaskočilo prostředí, kde se měla hra hrát, ale i s tím jsme si poradili. Když jsme natahovali provázku na druhý břeh, tak se nám všechny zamotaly do sebe a to byl

velký problém. Podařilo se nám nakonec přepravit jenom čtyři svíce, takže se hra bude muset někdy zahrát znovu.

Potom jsme šli navštívit Velehrad a podívat se do baziliky. V bazilice jsme se pomodlili za mír ve světě a trošku jsme se po ní porozhlídli. Bohužel nás trošku tlačil čas, abychom stihli autobus, který nás měl svést do Starého Města. Došli jsme tedy na zastávku a čekali. Jenomže autobus nejel a nejel, ani ten další. Jedna paní nám pak řekla, že volala na informace a tam jí řekli, že další jede až v 16:00. To ale bylo moc pozdě, a tak jsme zkusili náš vlak stihnout pěšky. Vlak jsme nakonec nestihli. V Olomouci jsme pak museli ještě hodinu a půl čekat na vlak do Senice. To nám ale taky moc nevadilo, a tak jsme si čas zkrátali hraním her. Domů jsme dojeli o dvě hodiny později, ale všem se výlet moc líbil.

Metoděj Koupil

Farní kuchařka

Milí farníci, dlouho jsem přemýšlela a hledala, jaký pokrm je spojený se svátkem Seslání Ducha svatého, až jsem narazila na Svatodušní škračení vaječ (smažení vaječiny). Jeto tradice se udržuje nejen na Valašsku. V posledních desetiletích se zvyk přesunul ze svatodušního pondělí na neděli. Vejce souvisí se symbolem zdraví a plodnosti. Vejce je starým symbolem života a vyfouklé kraslice znázorňují prázdný hrob. Někde se v ten den choďovalo k lesu, zapalovaly se ohýnky a smažila se vaječina se špekem. Smažení vaječiny má připomenout konec velikonočních

svátků. Tady je jeden recept jak si namažít vaječinu.

- 3-4 vejce
- 1-2 cibule
- 4-7 ředkviček
- 50-70g sýru
- 50-70g salámu

Rozpálíme si pánev s trochou másla. Nakrájíme nadrobno cibuli a vysypeme na pánev. Mezitím si připravíme nadrobno nakrájený salám, nebo špek či uzené, ředkvičky nakrájíme na drobné kousky a sýr na kostičky. V průběhu

smažení cibule (cca po 3-4min) vsypeme na pánev salám a ředkvičky. Chvilí smažíme do doby, kdy začne být cibule trochu sklovitá až mírně nažloutlá a ředkvička bílá. Vezmeme vejce a o hranu pánve jej naklepeme a vlijeme do pánve (možno si je rozmíchat předem v hrnečku) a přidáme i sýr (eidam stačí). Mícháme do té doby, kdy je vejce usmažené k pevnému stavu. Pak už jen nakrájet chleba a můžeme jíst.

Dobrou chuť.

Ludmila Štafová

Pohled z Boloně (3)

Aneb sláva svatého Dominika

Milí farníci a přátelé, když jsem zhruba před rokem žádal prostřednictvím našeho biskupství o přiznání studijního stipendia, dostal jsem od německých sponzorů doplňující otázku: „Proč se chcete věnovat doktorátu v Boloni a nikoliv v Římě?“ Odpověděl jsem jim tehdy zhruba takto: „Bologna patří mezi nejstarší univerzitní města v Evropě. Tamní teologickou fakultu znám na doporučení spolehlivého přítele a spolužáka. Ten mi také pomohl navázat první kontakty, které se už slibně rozvíjejí. Dosavadních pět let strávených v Římě považuji z hlediska své formace za dobu dostatečně dlouhou, a proto se těším na změnu. Ve stínu svatého Dominika budu moci poznávat život církve z nové perspektivy.“ S odstupem času mohu říci, že se toto očekávání bohatě naplnilo. Dostal jsem se do bezprostředního kontaktu s dominikánskou školou a s ní spojenou spiritualitou, která obohacuje život všeobecné církve už 800 let.

Abychom si tuto úctyhodnou skutečnost zasadili do souvislostí nám bližších, přenesme se na chvíli zpět do České republiky, kde si právě připomínáme dvacáté výročí kanonizace svatého Zdislavy. Rodačka z jihomoravského Křižanova a patronka našich rodin se v roce 1238 šťastně provdala do severních Čech na hrad Lemberk. Proslula zbožností a láskou ke svému manželovi

Itálie šířil do celé Evropy. Tak byly zřízeny kláštery v Turnově a v Jablonném. Sama Zdislava byla nejen velkodušnou podporovatelkou dominikánů, ale také jejich vynikající terciářkou, tj. členkou zvláštního sdružení laiků skládajících slib přiměřený osobám žijícím ve světském povolání.

Kdo byl vlastně svatý Dominik, jehož bazilika – významem i velikostí srovnatelná s naší velehradskou – je v areálu mého současného bydliště každodenním cílem mnoha poutníků i turistů z různých zemí? Historicky jde o současníka Františka z Assisi. Oba tyto světci značně přispěli k obnově církevního života, který se na počátku 13. století potýkal s velkým úpadkem evangelijní opravdovosti. Z tohoto smutného stavu obratně těžily různé pochybné sekty, jak můžeme vidět i v novější době například u protikatolických tiskovin Svědků Jehovových. Svatý Dominik se narodil ve španělské vesnici Caleruega okolo roku 1172. Podle tehdejších zvyklostí zahájil v patnácti letech všeobecná studia tzv. svobodných umění (gramatiky, aritmetiky, logiky, hudby a dalších předmětů). Po vyšším studiu teologie byl vysvěcen na diecézního kněze. Když doprovázel svého biskupa při cestě do Dánska, zůstal hluboce ohromen šířením hereze tzv. albigen-ských katarů. Ti se považovali za dokonalé věřící (řecky kataros = čistý). Vedli obdivuhodně přísný způsob živo-

ni vyloučili základní křesťanské tajemství příchodu Boha na svět v lidském těle Kristově. Jestliže je hmota sama o sobě zásadně špatná, pak je Vtělení nemyslitelné. A nemyslitelnou se stává ze stejného důvodu i úcta k manželství a lidské sexualitě. Opakované pokusy církve o obrácení katarů nefungovaly ani po dobrém (kázání papežských vyslanců), ani po zlém (křížová výprava). Svatý Dominik viděl, že je naléhavě třeba kvalifikovaných kazatelů, kteří by mohli heretikům konkurovat jak znalostmi nauky, tak i apoštolskou chudobou. Protože diecézní kněží té doby nebyli schopni ani jednoho, ani druhého a mnišské kláštery tradičně zasvěcené tichu, modlitbě a práci na odloučených místech také nepřicházely v úvahu jako odpověď na hozenou rukavici katarů, pojal Dominik s několika druhy úmysl založit řeholní společenství bratří kazatelů. Přirozeným místem zakotvení nového duchovního hnutí byly univerzity, v první fázi zejména Bologna a Paříž. Základní pilíře dominikánského charismatu jsou: dobrovolná chudoba, ustavičná modlitba, neúnavné studium, život ve společenství, a to vše v zájmu spásy duší. Na přání svatého Dominika měl představený kláštera vždycky pravomoc uvolnit bratra z jakékoli povinnosti, pokud to vyžadovalo jeho studium a apoštolát. Kromě toho se prý první generace dominikánů vyznačovaly velkou radostí ze života, zdůrazňující zásadní odpor k pseudo-

a dětem, ale také příkladnou starostí o všechny obyvatele panství, zejména chudé a nemocné. Paní Zdislava nikdy nemyslela jen na hmotné potřeby svých poddaných. S moudrou prozíravostí pozvala do naší země řeholníky, jejichž nový řád byl čerstvě schválen papežem Honoriem III. (1216) a rychle se z

ta, ale často mezi lidmi rozdmýchávaly hádky a nepokoje. Není divu. Vždyť na rozdíl od pravověrných křesťanů připisovali kataři původ hmotného světa jakémusi zlému bohu stojícímu v protikladu k Ježíšovu Bohu lásky. Tímto svým svévolným výkladem hrubě překroutili biblickou zvěst a v podstatě z

-asketickému opovrhování stvořenými dary Božími. Lidová legenda dokonce klade vznik první řádové komunity do prostředí hostince.

Dominikánští „mniši“, kteří nežili za vysokými zdmi starobylých opatství, ale usazovali se záměrně uprostřed

velkých měst plných studující mládeže, museli v očích středověkého člověka působit velmi podezřele. Chvilí trvalo, než si dominikáni vydobyli své místo na slunci. Časem se z nich stal řád, který známe dnes a jehož slávu umocnila – kromě vznešeného bíločerného hábitu – především dlouhá řada svatých členů, významných vědců a horlivých obhájců pravdy. Mezi naše současné osobnosti z prostředí dominikánské rodiny patří například pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka, nebo bývalá děkanka olomoucké teologické fakulty, sestra Gabriela Vlková. Věhlas řádu poněkud utrpěl tím, že jej církevní autority během staletí potřebovaly pro inkviziční procesy. Přesto není v naší zmatené době možné považovat poslání tohoto specializovaného společenství kazatelů

za nepotřebné. Právě naopak. Mezi dominikánské symboly patří od pradávna malý pes s hořící pochodní v tlamě. Jde o slovní hříčku (latinsky Domini canes = Pánovi psi). Každý pastýř ví, jak je hlídací pes důležitý, když se blíží vlk nebo zloděj, zatímco člověk s dobrými úmysly se ho bát nemusí. Jsem velmi rád, že i z našeho konického děkanátu mají čeští dominikáni jednoho mladého bratra, který se po studiích ve Francii chystá přijmout kněžské svěcení. Kéž by takových bylo více.

Svatý Dominik umírá vyčerpan prací v milovaném boloňském klášteře v létě roku 1221. Jeho hrob, u kterého se spolu s asi třicetičlennou komunitou modlíme vždy večer po nešporách, je dnes mimo jiné fantastické umělecké

dílo bohatě zdobené basreliéfy a více než patnácti mramorovými sochami. Náhrobek ztělesňující hlavní události ze života otce Zakladatele je zároveň pozoruhodným katechizmem katolické víry. Takoví už jsou zkrátka bratři kazatelé! Mělo by o nich platit, že mluví buď o Bohu, nebo s Bohem. Také v Olomouci se můžeme učit z jejich fantazie při předávání evangelia. Kdo by neznal bývalý řádový kostel svatého Michala, jehož tři kopule jsou dominantou města? Napadlo vás někdy, co vlastně tyto kopule symbolizují? Pokud ne, až budete mít cestu kolem, určitě se zastavte uvnitř chrámu a zvedněte hlavu.

Žehná vám otec Tomáš

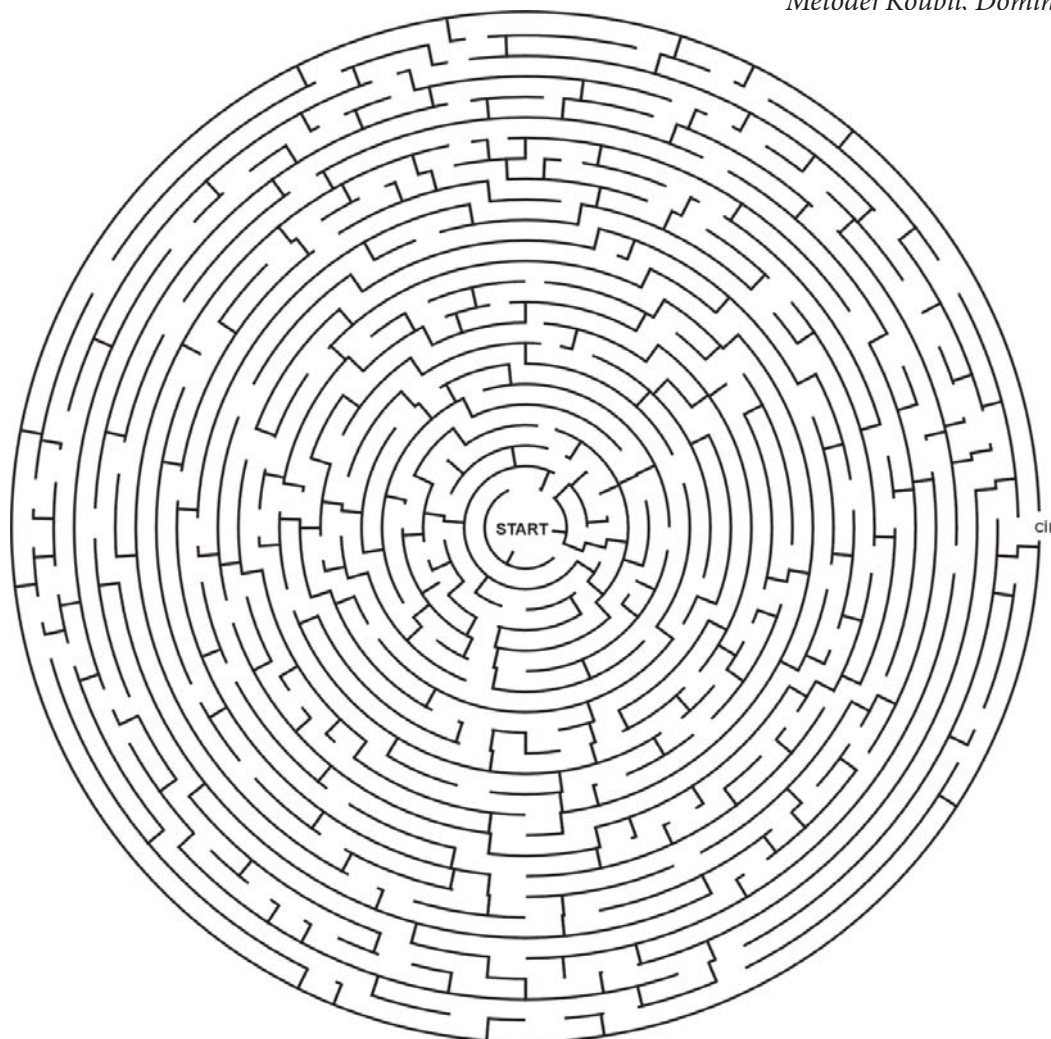
Pro děti

Ahoj děti, blíží se konec školního roku a všichni již máme nějakou představu, co budeme o prázdninách dělat. Ještě ale musíme dopsat všechny písemky a rychle si opravit známky,

co nám během pololetí trošku utekly. Přejeme vám ať se dílo daří, aby jste se nemusely bát ukazovat svoje vysvědčení.

Najdeš cestu ven?

Metoděi Kouvil. Dominika Doláková ml.

Pro šikovné ručičky

Dnes máme pro vás malý tip, jak využít nepotřebnou sklenici od marmelády nebo lahev od vína k vytvoření kreativní vázičky a svícnu.

Budete potřebovat: sklenici, provázek, barvu ve spreji (většina má univerzální použití na sklo, dřevo, plast), něco na dozdobení, krajku, knoflík.

Nejprve si připravenou sklenici obvážeme provázkem. Nyní celou plochu přestříkáme sprejem. Po zaschnutí

provázek sundáme a dozdobíme, jak nás napadne. Během pár okamžiků získá stará sklenička či lahev na vyhození nové využití. Sprej má mnoho dalších možností použití, dají se ním přestříkat staré květináče, krabičky, košíčky kořenky. Všechno se dá krásně dekovat a nezůstane žádný odpad. Přeji příjemné tvoření!

Veronika Dlabalová

Pozvánky

Diecézní eucharistický kongres

Olomouc, 15. - 16. 05. 2015

Svatodušní vigilie

kostel Cholina, 23. 05. 2015 od 20 hod.

Noc kostelů

kostel Senice, 29. 05. 2015 od 19 hod

1. sv. přijímání dětí

Senice, 31. 05. 2015 v 8 hod.

Pastorační rada

Senice, 10. 6. 2015 v 19 hod.

Farní den – oslava narozenin o. Martina

Senice, 14. 6. 2015 od 15 hod. na faře

Za celou farnost přejeme vše nejlepší otci Tomášovi a Martinovi, kteří v těchto dnech slaví své narozeniny.

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 605 027 155

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz